

ди-кого си, (и речеѣ му: Учителѣтъ казва: Врѣмето ми е близу; у тебе ще направя пасхата съ ученицитѣ си.) (19) И сторихъ ученицитѣ както имъ повелѣ Исусъ; и приготвиха пасхата.

(20) И когато стана вечеръ, събѣнахъ бѣ на трапезата съ дванадесетѣ. (21) И като ядѣхъ тѣ, рече: Истина ви казвамъ че единъ отъ васъ ще мя прѣдаде. (22) И тѣ, наскърбени тежко, начинахъ всякой единъ отъ тѣхъ да му казватъ: Да не би да съмъ азъ, Господи? (23) А той отговори и рече: Който затопи съ мене ржката си въ блудото, той ще мя прѣдаде. (24) Синъ Человѣчески отхожда, както е писано за него; оа горко на тоговъ челоѣка врѣтъ когото Синъ Человѣчески ще бѣде прѣдаденъ; добръ би било за тоговъ челоѣка ако не би се родилъ. (25) И отговори Юда който го прѣдаде, и рече: Да ли съмъ азъ, Учителю? Казва му: Ти рече.

(26) И когато ядѣхъ, Раѣ Исусъ хабъ, и благослови, и прѣломи го, и давахе на ученицитѣ, и рече: Земѣте, ядѣте; това е тѣлото мое. (27) И въ чашата, и благодари, и даде имъ, и казвахе: Пийте отъ нея всички; (28) защото Утова е моята кръвъ фла новийтъ завѣтъ, който се заради мнозиня излива за прощение на грѣховетѣ. (29) И казвамъ ви че отъ сега нататѣкъ нѣма да пий отъ този плодъ на лозата до онзи день когато го пий новъ съ васъ въ царството на Отца моего. (30) И както испѣхъ пѣснь, излѣзохъ на гората Елеонска.

(31) Тогазъ казва имъ Исусъ: Всенщавий ще се съблзание въ мене тази нощъ; защото е писано: Ще порази пастирътъ, и ще се разпрѣснатъ овцитѣ на стадоото. (32) А подиръ въскрѣсението си ще ви

прѣдваря въ Галилея. (33) А Петръ отговори и рече му: Ако и всички да се съблзание въ тебе, азъ никога нѣма да се съблзникъ. (34) Рече му Исусъ: Истина ти казвамъ че въ тази нощъ, прѣди да лѣе пѣтелтъ, триждъ ще се отречешъ отъ мене. (35) Казва му Петръ: Ако стане нужда и да умрѣ съ тебе, нѣма да се отрежъ отъ тебе. Подобно рекоха и всичитѣ ученици.

(36) Тогазъ идва съ тѣхъ Исусъ на едно мѣсто което се казвахе Гетсиманя; и казва на ученицитѣ: Слѣдѣ тука докаѣ идатъ да се поможъ. (37) И като вѣ Петра и двамата Зеведеви синове, началъ да скърби и да тажи. (38) Тогазъ имъ казва: Прискърбна е душата ми до смъртъ; постоите тука и бѣдѣте будни съ мене. (39) И отиде малко на напредъ, падна на лицето си и молише се, и думаше: Отче мой, ако е възможно бжека ми замине тая чаша; бже обаче както искамъ азъ, но както искашъ ти. (40) И идва при ученицитѣ та ги намирна заспали, и казва на Петра: Така ли не можехте единъ часъ да постоите будни съ мене? (41) Будни бѣдѣте и молише се, да не би въ искушение да влѣзете. Духътъ е бодръ, а плѣтѣ е немощна. (42) Накъ отиде вторий пѣтъ та се помоли, и думаше: Отче мой, ако не е възможно тая чаша да замине отъ мене безъ да я пий, нека бѣде волята твоя. (43) И като дойде намирна ги пакъ заспали; защото очитѣ имъ бѣхъ отегнали. (44) И остави ги та отиде пакъ и помоли се третий пѣтъ, и рече истото слово.

(45) Тогазъ идва при ученицитѣ си, и казва имъ: Спѣте отъ сега и почивайте; ето, приближи се часътъ, и Синъ Человѣчески се прѣдава въ рацѣ на грѣшници. (46) Ста-

Мар. 14; 17—21.

Лука 22; 14.

Иоан. 13; 21.

Псал. 41; 9.

Лука 22; 21. Иоан. 13; 18.

Псаломъ 22; Иса.

гл. 53. Дан. 9; 26.

Мар. 9; 12.

Лука 24; 25, 26, 46.

Дѣян. 17; 2, 3.

26; 22, 23.

1 Кор. 15; 3.

Иоан. 17; 12.

Мар. 14; 22. Лука

22; 19.

1 Кор. 11; 23—25.

1 Кор. 10; 16.

Мар. 14; 23.

Виж. Исх. 24; 8.

Лев. 17; 11.

Иер. 31; 31.

Гл. 20; 28.

Рим. 5; 15.

Евр. 9; 22.

Мар. 14; 25.

Лука 22; 18.

Дѣян. 10; 41.

Мар. 14; 26.

Мар. 14; 27.

16; 32.

Гл. 11; 6.

Зах. 13; 7.

Гл. 28; 7, 10, 16.

Мар. 14; 28.

Мар. 14; 30.

Лука 22; 34.

Иоан. 13; 38.

Мар. 14; 32—35.

Лука 22; 39.

Иоан. 18; 1.

Гл. 4; 21.

Иоан. 12; 27.

Мар. 14; 35, 36.

Лука 22; 41.

Евр. 5; 7.

Иоан. 12; 27.

Гл. 10; 22.

Иоан. 5; 30.

Фил. 2; 8.

Мар. 13; 33.

Лука 22; 40, 46.

Ефес. 6; 18.